

PCI of caritas

Tijdens werkbezoeken aan PCI'en (Parochiële Caritas Instellingen) verspreid over het aartsbisdom zie ik dat er talloze initiatieven zijn om mensen bekend te maken met het bestaan van PCI'en en/of te interesseren voor het werk dat zij verrichten. Deze naamsbekendheid dient twee doelen. Enerzijds wordt er gewezen op de mogelijkheid om financieel bij te dragen aan doelen van de PCI en anderzijds is er de zoektocht naar (nieuwe) vrijwilligers. De succesfactor verschilt hier per parochie. Het voert te ver om in het kader van deze nieuwsbrief een uiteenzetting te geven van redenen van dit wisselende succes. Feit is dat het niet eenvoudig is vrijwilligers te vinden, maar dat geldt niet alleen voor parochies en PCI'en. Vrijwilligerswerk verrichten naast betaalde arbeid is ogenschijnlijk minder vanzelfsprekend bij de jongere generatie. Dit los van het feit dat deze generatie is ondervertegenwoordigd als het gaat om kerkbezoek en activiteiten binnen een parochie.

Betekent dit dat jongere generaties niet open staan voor het verrichten van vrijwilligerswerk? Nee, dat is zeker niet het geval. Daar waar het bij de oudere generatie misschien wat meer een vanzelfsprekendheid is vrijwilligerswerk te verrichten, wordt er onder andere door jongeren veel meer naar de inhoud gekeken. Het is natuurlijk niet nieuw dat inhoud van vrijwilligerswerk een van de factoren is die een rol spelen om tot een positief besluit te komen. Meer dan ooit geldt een intrinsieke motivatie. Als een van huis uit rooms-katholieke jongere de vraag krijgt of hij of zij vrijwilligerswerk voor een parochie wil verrichten, staat een meerderheid niet te trappelen. Ik neem mijn eigen kinderen als voorbeeld. Zij hebben hun geloofsopvoeding gehad, zijn in hun jeugd naar de kerk gegaan, maar hebben uiteindelijk hun eigen keus gemaakt. Ze voelen zich niet langer verbonden met de R.-K. Kerk of een parochie. Het antwoord op de vraag over vrijwilligerswerk laat zich daarom raden. De praktijk laat zien dat een behoorlijke groep mensen uit allerlei generaties afhaakt als ze horen dat de PCI 'van de Kerk' is. Dat kunnen anderen of ikzelf een niet-legitieme reden vinden, maar het is wel de realiteit. Anders wordt het als er met diezelfde groep over caritas en armoedebestrijding wordt gesproken. In meerderheid spreekt hen de thematiek aan en zijn ze geïnteresseerd in de inhoud. Daar liggen kansen en mogelijkheden.

Betekent dit dat we angstvallig moeten vermijden dat de R.-K. Kerk wordt genoemd, of onder de aandacht wordt gebracht? Nee, natuurlijk niet. Uiteindelijk geven PCI'en vanuit een christelijke overtuiging gestalte aan de opdracht van de Kerk. Kerk en PCI zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Maar het is ook hier de toon die de muziek maakt en het is goed ons dat te realiseren. Ik eindig waarmee ik ben begonnen, naamsbekendheid. Om deze te genereren is het goed dat informatie wordt gedeeld. Via een link in deze nieuwsbrief komt u terecht op de website van het aartsbisdom, met interessante en relevante informatie van en over PCI'en.

Tom van Vilsteren, diocesaan diaconaal werker